

**„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.”
(Mk 8,34)**

Jézus Fülöp Cezáreájának környékén járt, és útközben megkérdezte tanítványait, kinek is tartják őt. Péter megvallotta, hogy Jézus a várva várt Messiás. Jézus el akarta kerülni a félreértéseket, ezért világosan elmagyarázta, hogyan akarja megvalósítani küldetését. Valóban megszabadítja népét, de nem úgy, ahogy várták, ugyanis Ő maga fizet meg érte: sokat kell szenvednie, elutasítják, megölik, de harmadnapra feltámad. Péter ezt nem tudta elfogadni és szemrehányást tett neki, mert úgy képzelte a Messiást – mint sokan mások is akkoriban –, hogy erővel és hatalommal lép fel a rómaiak ellen, és Izrael népét az őt megillető helyre emeli. Jézus erre így korholja: „Te nem az Isten dolgaival törődsz, hanem az emberekével.” (vö. 8,31-33)

Aztán tovább indul Jeruzsálem felé, ahol beteljesedik a sorsa: meghal, és feltámad. Vajon a tanítványai, akik most már tudják, hogy meg fog halni, továbbra is követik Őt? Jézus nagyon világos és komoly feltételeket szab:

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.”

Korábban lenyűgözte őket a Mester. Habozás nélkül otthagyták bárkáikat, hálóikat, a vámot, apjukat, otthonukat, családjukat, hogy kövessék.

Jézus követése azonban ennél is többet kíván. Azt jelenti, teljes mértékben osztozzanak vele életében és küldetésében: a sikertelenségben, az ellenségeskedésben, sőt még a halálban is. A legfájdalmasabb, a legmegalázóbb, a gyilkosoknak és a legkegyetlenebb bűnözőknek járó halálban. A Szentírás ezt „átkozott” halálnak nevezi (vö. MTörv 21,23). A kereszt nevét még kimondani is borzalmas volt. Itt jelenik meg először az Evangéliumban ez a szó. Vajon milyen hatással lehetett azokra, akik hallgatták?

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.”

Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy másik Krisztus vagyunk: „Ugyanazt a lelkületet ápoljuk magunkban, mint amely Krisztus Jézusban volt”, aki „megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (vö. Fil 2,5.8)

„Tagadjuk meg önmagunkat”, ez az első lépés, tegyük félre saját gondolkodásmódunkat. Mi is Péterhez hasonlóan néha önző módon, vagy legalábbis a saját elképzeléseink szerint akarunk érvényesülni. Könnyű és gyors sikerre vágyunk, mely nehézségektől mentes, irigyen tekintünk arra, aki karriert fut be, álunk az egységben élő család, a testvéri társadalom és a keresztény közösség, anélkül, hogy megfizetnénk az árát.

Önmagunkat megtagadni azt jelenti, hogy a világba lépünk és Isten dolgaival törődünk, ahogyan Jézus bemutatta: a búzamag logikája szerint, amelynek el kell hálnia ahhoz, hogy termést hozzon. Eszerint nagyobb öröm adni, mint kapni, szeretetből föláldozni az életet, egy szóval magára venni a keresztyét:

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztyét és kövessen engem.”

A „mindennapi” kereszt – ahogy Lukács nevezi evangéliumában (9,23) – sokféle lehet: betegség, munkanélküliség, képtelenség arra, hogy megoldjuk családi vagy munkahelyi problémáinkat, vagy a bukás és a sikertelenség a hiteles kapcsolatok építésében, a tehetetlenség a világ nagy problémáit illetően, a felháborodás a mai világ botrányai miatt... Keresnünk nem kell a keresztet, mert magától jön elénk, talán épp akkor, amikor a legkevésbé sem vártuk, abban a formában, ahogyan soha sem gondoltuk volna.

Jézus arra hív, hogy „vegyük fel” a keresztet, ne csak elviseljük, belenyugodjunk, és elkerülhetetlen rossznak tekintsük. Ne hagyjuk, hogy ránk zuhanjon és agyonnyomjon bennünket, de ne is tűrjük szenvtelen és közömbös nyugalommal. Jézus ugyanis a sajátjával együtt vállára vette minden keresztünket.

Igino Giordani ezt Cirenei Simon szerepéhez hasonlítja, csak épp megfordítva. Ő vállára vette Jézus keresztyét: „kevésbé nehéz a keresztünk, írja, ha Jézus áll mellettünk, Cirenei Simonként”. És még kevésbé terhes – folytatja –, ha együtt visszük: „Ha egy teremtmény egyedül viszi, akkor agyonnyomja a kereszt, de ha együtt visszük Jézussal közöttünk, avagy Jézusra úgy tekintünk, mint aki olyan, mint a Cirenei, akkor könnyűvé válik: édes igává. Ha

egymással össze vagyunk kötve, mint a hegymászók, akkor a nehéz út ünnep lesz, és még följebb is jutunk.” [\[1\]](#)

Így követhetjük Jézust és így válhatunk igazi tanítványává. Így a kereszt, ahogy Krisztus számára, úgy számunkra is „Isten ereje” lesz (1Kor 1,18), a feltámadás útja. Minden gyengeségünkben erőt találunk, minden sötétségben fényt, minden halálban életet, mert benne Jézussal találkozunk.

[\[1\]](#) *La divina avventura*, Città Nuova, Roma 1966, p. 149ss.

Fabio Ciardi OMI

Fordította: Reskovits Ágnes

/forrás: www.fokolare.hu/